

A què esperem?

No han pogut evitar-ho. Semblava que aquesta vegada no investiren, però ho estan fent. Saben que probablement és un error, però no han pogut evitar-ho. Obstruint-lo, reforcen el 9-N. Com més contundència exhibeixen en contra, més l'omplen de contingut. Algú els deu haver avisat que no ho fessin, que no s'hi oposessin. Els serveis d'intel·ligència, algun amic o amiga, algun col·laborador agraït. Però no podien triar. L'obcecació intransigent ja forma part de la seva condició, de la seva concepció d'Espanya i de l'Estat com a garantia de reproducció de la dominació establerta. La seva permanent distorsió de les reivindicacions catalanes, presentant-les com una prova d'egoisme mesquí i com un simple afany de privilegis i de tracte singular, ha enervat les seves bases socials i electorals. Fins al punt que -aquestes bases- interpretarien qualsevol flexibilitat o disposició negociadora dels seus líders, ara, com un signe de feblesa inacceptable. D'aquesta manera, encara que un bri de pragmatisme calculador pogués orientar cap a la voluntat d'entesa algú d'aquest o d'un altre govern espanyol, ni els mitjans de comunicació més addictes ni l'opinió pública que se n'alimenta no li permetrien formular cap veritable proposta política.

No negociaran, ni ara ni mai, si no s'hi veuen forçats. Ningú no estarà disposat a assumir, davant del fervor espanyolista, el paper del dirigent tou, que es plega a atendre, ni que sigui en una part mínima, les aspiracions catalanes. Que s'esbombin aquests dies -interessadament- suposades trobades entre empresaris,

la vicepresidenta espanyola i els devots catalans més irreductibles de la tercera via (Duran, PSC), per pactar una reforma constitucional amb contrapartides nominals -nació-, fiscals -nou pacte- i competencials -llengua, cultura, educació-, forma part del moviment de distracció i desgast que intenten els principals adversaris de l'independentisme. Però en nom de Catalunya només hi pot negociar qui en tingui la representació i el mandat. I ja no hi pot haver part catalana en cap negociació amb l'Estat que no parteixi del reconeixement de la sobirania. D'altra banda, l'Estat no negociarà si no s'hi veu obligat. Per això, des del catalanisme realment sobiranista i amb veritable intenció transformadora, to-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

El 9-N serà un test per a l'independentisme, però també per a tots els demòcrates

tes les dilacions, totes les esperes que no reforcin manifestament la posició, totes les especulacions de calendari que difereixin de la possibilitat del mandat democràtic per procedir al trencament amb l'Estat, constitueixen una pèrdua de temps i d'energies. I allarguen el patiment de les persones més perjudicades per la crisi i per la manca d'instruments per combatre-la.

Independentment de la fórmula escollida per l'Estat, la seva ja explícita desautorització del 9-N fa la data encara més important. I omple més de sentit l'acció de votar. Els demòcrates que vacil·laven ja tenen l'argument que potser els faltava. Poden situar-se al costat dels sectors de la societat catalana que volen fer sentir la seva veu i exercir el

vot, o es poden arreglar amb els que només procuren prohibir-nos votar utilitzant tots els mitjans al seu abast. Sabem quins són els límits de tot ordre d'aquest 9-N. Els imposats per l'Estat i els plantejats des d'aquí. I sabem amb quina mena de reserves i prudència caldrà avaluar els resultats de la jornada "participativa". Però, en darrer terme, hi ha els partidaris d'exigir i fer valer les llibertats i els partidaris de negar-les. Els que defensen l'expressió de la voluntat popular i els que volen impedir-la sigui com sigui. El 9-N serà un test per a l'independentisme, però també serà un test per a tots els demòcrates. Les situacions complexes que obliguen a prendre partit revelen les veritables complicitats i lleialtats de cadascú. El 9-N serà una jornada especialment incòmoda per als demòcrates contraris a la independència. És veritat. Però qui menystingui la crida i rebutgi expressar una posició que sap blindada de bon començament, no ho farà pas per escrupol democràtic, sinó perquè se sent més confortable parapetat darrere l'ossamenta de l'Estat. Quan l'Estat et fa la feina bruta, te'n pots rentar les mans. Quan l'Estat ja s'encarrega d'imposar la teva opció, pots supe- ditat els teus arguments als seus i protegir la manicura.

Confiem que, aquesta vegada, no hi haurà esquerdes entre els autèntics defensors del dret a decidir i que tothom mantindrà una posició de fermesa. Digui el que digui i faci el que faci l'Estat, votarem i participarem. Pendants de decidir. Saber abans que hi haurà convocatòria immediata d'eleccions, president, seria la millor contribució a l'èxit de la jornada.

PERE TORDERA